

særligt Formaal, gøre sig det til et særligt Hverv at holde Modsætningen mellem Dansk og Tysk dernede ved Grænsen vedlige. Hvis det lykkes, hvis det lykkes fremdeles at vedligeholde en Ophidselse dernede, som gør det vanskeligt for de to Folk at staa paa en venskabelig Fod med hinanden, kan enhver da sige sig selv, at der ikke kan komme andet end Vanskeligheder, eventuelt Ulykker, ud deraf. Den højtærede Regering vilde bidrage sit til at fjerne Vanskelighederne ved klart og tydeligt at lægge Papirerne paa Bordet, saa vi fik Rede paa, hvad der er foregaaet, og kunde faa en afsluttende Diskussion om dette Spørgsmaal. Vil den høje Regering ikke det, er der ikke andet for os at gøre end at tage Vilkaarene, som de bydes os, men saa har den ogsaa Ansvaret for, at Uroen fremdeles vedligeholdes.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Holstein skildrede sin Skuffelse over det Resultat, der var kommet ud af de Anstrengelser, hvori han havde deltaget. Disse Skuffelser viser, at det ærede Medlem paa det daværende Tidspunkt, hvor han heller ikke havde deltaget meget i Politik, savnede Kendskab til Partiet Venstre. Det ærede Medlem troede, at Partiet Venstre styrtede den radikale Regering paa det sønderjydske Spørgsmaal og for at gennemføre en anden Ordning, men det gjorde Partiet Venstre ikke. Det brugte en Bevægelse vedrørende det sønderjydske Spørgsmaal og forenede denne med andre Kræfter for derigennem at opnaa en Mulighed for at faa tilstrækkelig Styrke til at styrte det radikale Venstre, som det af andre Grunde end den sønderjydske Sag vilde have styrtet. Derfor maatte Sagen forme sig, som den gjorde. Venstrevælgerne var for det store Flertals Vedkommende Tilhængere af den Politik, H. P. Hanssen forfægtede vedrørende den sønderjydske Sags Ordning. Derfor maatte man for at fastholde dem af dem, der var af en anden Mening — enige med det ærede Medlem Hr. Holstein — bruge saadanne Ord, der kunde skuffe dem. Internationaliseringsplanen omtalte de fleste uden overhovedet at ane, hvad der var tænkt dermed. Hvis Venstres Medlemmer havde anet, hvad der kunde ligge i denne Tanke, saaledes som det er skildret gennem Beretningen i Bogen „Slesvig delt“ og Dokumenterne i Hr. Arkivar Fontenays Redegørelse, saa tror jeg, at de end ikke i taagede Ord vilde have udtalt sig til Gunst derfor. Hvor ukendt og uforstaaende man stod overfor denne Plan,

fremgaar deraf, at den højtærede Undervisnings- og Kirkeminister vedrørende Internationaliseringsproblemet gav en Forklaring, som intet havde med den politiske Internationalisering at gøre, som det senere viste sig at andre Kolleger tumlede med. Dette er Forklaringen paa det ærede Medlem Hr. Holsteins Skuffelse. Men naar han siger, at den nuværende Regering ikke paa noget Punkt opnaaede mere, end den radikale Regering vilde have opnaaet, er dette vel rigtigt, men det bør dog tilføjes, at meget af det, der var opnaaet ved den Politik, som førtes, indtil den radikale Regering traadte tilbage, og som byggede paa den danske Rigsdags tidligere enstemmige Tilslutning til Opretholdelsen af Selvbestemmelsesretten og Nationalitetsprincippet Hævdelse, blev sat til ved den Politik, der førtes i Foraarsmaanederne 1920. Meget af den Agtelse, Danmark nød, blev sat til i de Maaneder.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, man kan ikke tage Stilling til Planen, naar man ikke kender dens Enkeltheder. Ja, men hvad er Grunden til, at vi ikke kender andre Enkeltheder end dem, man kan slutte sig til af Referater, fra Professor Vinding Kruses Telegrammer og af det ærede Medlem Hr. Holger Andersens Meddelelser i Artiklen „Den sidste Fase“? Det er den, at den høje Regering ikke vil meddele os Planen i dens Enkeltheder, ikke selve Dokumentet. Den kendes — andet ved man ikke — for Øjeblikket kun af 3 Medlemmer af den nuværende Rigsdag, nemlig den højtærede Statsminister, det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen. Det vides ikke, om andre end disse Medlemmer kender Planen i dens Enkeltheder. Det forekommer mig derfor, at det vilde være naturligt for det ærede Medlem Hr. Pürschel efter den Udtalelse, han fremsatte, at slutte sig til Opfordringen til Regeringen om at betro ogsaa de andre Medlemmer af den nuværende Rigsdag Kendskab til, hvad det var for en Politik, der den Gang førtes.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard sagde, at der krævedes Ro om den nuværende Grænse. Der er intet, som har bragt større Uro ind i Grænsespørgsmaalet end Internationaliseringsbestræbelserne i Foraarsmaanederne i 1920, og der er intet, der vil være bedre i Stand til at bringe endelig Ro om dette Spørgsmaal, end om denne Plan endelig og uigenkaldelig aflivedes derigennem, at den nuværende Rigsdag fik